

Η ανάγκη εργατικής στροφής της ν.Κ.Α για την οικοδόμηση ενός νέου μάχιμου ταξικού εργατικού κινήματος στην νεολαία.

Το παρόν κείμενο έχει ως σκοπό να συμβάλει στον προσυνεδριακό διάλογο της νκα στο κομμάτι της συζήτησης που έχει ανοίξει για την κατάσταση της εργαζόμενης νεολαίας (και όχι μόνο) αλλά και τον τρόπο οργάνωσης και παρέμβασης των δυνάμεων μας στους κλάδους επισιτισμού – τουρισμού, εμπορίου.

Η εργαζόμενη νεολαία αποτελεί ιστορικά βασικό στόχο της επίθεσης του κεφαλαίου λόγω της ανάγκης εμπέδωσης νέων εργασιακών σχέσεων σε ταξικά άπειρα κομμάτια που εντάσσονται στην παραγωγή. Στην συγκεκριμένη φάση της επίθεσης το κεφάλαιο λόγω και της κάμψης των εργατικών αντιστάσεων επισπεύδει την εμπέδωση αυτών των σχέσεων ώστε τα νέα κομμάτια που εντάσσονται στην παραγωγή να έχουν ως δεδομένες τις νέες αυτές σχέσεις. Απότοκο αυτή της προσπάθειας είναι η διάλυση κάθε εργατικού κεκτημένου και η εμπέδωση σχέσεων 'γαλέρας' στους κλάδους που κατέχουν σημαντική θέση στον καθορισμό όλων των βασικών δεικτών της Ελληνικής οικονομίας και κυρίαρχα του ίδιου του ΑΕΠ και αποτελούν τις πολυπληθέστερες εργατικές δυνάμεις στην Ελλάδα, δηλαδή τους κλάδους επισιτισμού – τουρισμού και εμπορίου, τηλεπικοινωνιών.

Από τα παραπάνω πρέπει να αντιληφθούμε την ανάγκη οργάνωσης και παρέμβασης σε αυτούς τους κλάδους με νέα αναβαθμισμένα χαρακτηριστικά καθώς και την διαπαιδαγώγηση της νεολαίας που ετοιμάζεται να ενταχθεί στην παράγωγή (φοιτητές-μαθητές) ώστε να δοθεί μια ταξική εργατική νεολαιίστικη απάντηση στην πιο βάρβαρη επέλαση του κεφαλαίου.

Σαν οργάνωση λοιπόν αποφασίσαμε να παρέμβουμε στην κατάσταση που περιγράφεται παραπάνω, ενισχύοντας την παρουσία και παρέμβαση μας σε όλους αυτούς τους κλάδους. Κάτι τέτοιο δεν συνέβαινε το προηγούμενο διάστημα αφού ακόμη ούτε το NAP δεν είχε πάρει την πρωτοβουλία να παρέμβει αποφασιστικά, εντάσσοντας τους σε ένα ευρύτερο πλαίσιο αγώνα. Ενώ αυτή τη στιγμή βρισκόμαστε αναγκαίο όσο ποτέ να στεριώσουμε μέσα στους κλάδους και να εφαρμόσουμε κομμάτια της πολιτικής μας γραμμής, ειδικεύοντας την αλλά παράλληλα και αναπτύσσοντας την.

Είναι χαρακτηριστικό ειδικά στους κλάδους εργασίας μας παρόλη την οικονομική κρίση να αναπτύσσονται και να κερδοφορούν στις πλάτες των εργαζομένων οι

επιχειρήσεις. Και βεβαία αυτές αποκτούν στρατηγικής σημασίας ρολό στην ανάπτυξη και κερδοφορία του κεφαλαίου , σε αυτό το κομμάτι είναι άρρηκτη η σύνδεση του εγχωρίου με το διεθνές καπιταλιστικό κεφάλαιο δημιουργώντας μια κατάσταση που τα συμφέροντα των μικρών και μεγάλων επιχειρήσεων ταυτίζονται με κοινή κατεύθυνση την ακόμη μεγαλύτερη και έντονη εκμετάλλευση του συνόλου των εργαζομένων. Έτσι η νέα βάρδια εντάσσεται με ακόμη πιο σκληρούς όρους στην διαδικασία της παραγωγής καλούμενη να δουλεύει σε απάνθρωπα ωράρια με τις χειρίστες συνθήκες , κακοπληρωμένοι και σε παρά πολλές περιπτώσεις ανασφάλιστη. Δεν είναι μακριά από αυτό η κατάσταση που επικρατεί κατά τις σεζόν στα διάφορα ξενοδοχεία και επισιτιστικά καταστήματα ,όπου οι εργαζόμενοι αναγκάζονται για μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο να δουλεύουν με κυριολεκτικά απάνθρωπους ορούς φόρτος εργασίας είναι τεράστιος , οι συνθήκες διαβίωσης για τους συναδέλφους ειδικά στα μεγάλα τουριστικά θέρετρα είναι πραγματικά απαίσιες . Δεν είναι άλλωστε μακριά ο τραγικός θάνατος της καμαριέρας εργαζόμενης σε ξενοδοχείο στη Ζάκυνθο από υπερκόπωση. Και σε αυτή τη περίπτωση βέβαια η εργοδοσία δεν ανέλαβε καμία ευθύνη αλλά ούτε και κανένας επίσημος φορέας της επέρριψε κάτι τέτοιο. Κομβικό ζήτημα για τον κλάδο του επισιτισμού - τουρισμού αποτελεί η οργάνωση των εργαζομένων στην επαρχία. Η ατμομηχανή του τουρισμού στην Ελλάδα είναι οι μεγάλες ξενοδοχειακές – επισιτιστικές μονάδες στα νησιά αλλά και σε άλλους τουριστικούς προορισμούς της χώρας. Οπού ιδιαίτερα τις περιόδους υψηλής τουριστικής προσέλευσης (high season) οι συνθήκες εργασίας είναι άθλιες και απάνθρωπες . Εργαζόμενοι αναλώσιμοι (μέχρι όσο αντέξουν), με συνεχόμενες διπλόβάρδιες και υπερωρίες χωρίς κανένα ρεπό για 3 μήνες τουλάχιστον, στοιβαγμένοι σε μικρά δωμάτια είτε σε container πεταμένα σε χωράφια χωρίς μπάνιο και κλιματισμό (Μύκονος-Σαντορίνη) , έχοντας ως αμοιβή το βασικό μισθό και καμία σκέψη για καταβολή υπερωριών – δώρων κλπ. Είναι μια πραγματικότητα που έχει γίνει καθεστώς στο κλάδο εδώ και αρκετά χρόνια με την λαμπρή απουσία του επίσημου συνδικαλισμού (Π.Ο.Ε.Ε-Υ.Τ.Ε) αλλά και του ΠΑ.ΜΕ . να δυσχεραίνει την κατάσταση για τους εργαζόμενους . Σωματεία σφραγίδες που συνήθως τα λειτουργούν εργατοπατέρες σε συνεννόηση με την εργοδοσία η και ακόμα σύγχρονοι δουλέμποροι που τάζουν θέσεις εργασίας σε όποιον τους ψηφίσει λόγο τις εποχικής φύσης του επαγγέλματος όπως είδαμε στις εκλογές του σωματείου επισιτισμού στην Πάτρα. (ΠΑΣΚΕ- EAM). Συνεπώς αποκτά τεράστια σημασία για εμάς η εμφάνιση της λάντζα σε πανελλαδικό επίπεδο και η ένταξη αγωνιστών σε αυτήν όπου θα δημιουργήσουν σχήματα σε πόλεις και χώρους δουλειάς και θα δώσουν και την μάχη ενάντια στον εργοδοτικό συνδικαλισμό που λυμαίνεται τα σωματεία του κλάδου. Οι δυνάμεις μας έδωσαν την μάχη σε αρκετές πόλεις και πέτυχαν τα τελευταία 2 χρόνια αρκετές νίκες που έχουν δημιουργήσει μια σχετική αναγνωσιμότητα της λάντζα στον κλάδο

(Καταβολές δεδουλευμένων –απολύσεις –δώρα) όπου αυτό μας οδήγησε και σε εκλογικές επιτυχίες στα σωματεία (ΕΔΡΕΣ σε ΠΑΤΡΑ-ΧΑΝΙΑ-ΠΑΡΓΑ). Η δουλειά μας στον κλάδο λόγω και της φύσης του (εποχική εργασία κυρίως) δεν πρέπει να γίνεται μόνο από συντρόφους εργαζόμενους του κλάδου αλλά πρέπει όλες οι εργατοπααραγωγικές οβ να δώσουν μεγάλο βάρος ώστε να μονιμοποιηθεί η παρέμβαση μας.

Εδώ είναι και ένα σημείο που πρέπει κατά τη γνώμη μας να σταθούμε και συζητήσουμε ευρέως. Πρόκειται ξεκάθαρα για ένα καθεστώς που πλέον αποκτά μόνιμα χαρακτηριστικά, όπου οι εργαζόμενοι που καλούνται να δουλέψουν στη σεζόν μπαίνουν σε έναν διαρκή κύκλο ανεργίας-εργασίας-μισοεργασίας-ανεργίας. Είναι μια περίοδος του χρόνου που από τη μία παρατηρούνται μαζικές προσλήψεις (περίπου 100,000 μαρτυρούν τα επίσημα στοιχεία), ενώ από την άλλη οι άνθρωποι αυτοί καλούνται να βγάλουν τη “λάντζα” του μεγάλου τουριστικού κεφαλαίου. Είναι τέτοιοι μάλιστα οι αριθμοί που δεν αφήνουν κανένα πεδίο αμφισβήτησης ότι πλέον ο κλάδος του τουρισμού και του επισιτισμού φέρουν ένα ειδικό βάρος στην ανάπτυξη τόσο του εγχώριου όσο και του διεθνούς κεφαλαίου.

Σε όλα αυτά, έρχεται να προστεθεί και ο ρόλος του ΣΕΤΕ. Αναδεικνύεται με έναν σταθερό πλέον τρόπο σαν ένας από τους βασικούς πυλώνες της παγίωσης και ανάπτυξης του ελληνικού κεφαλαίου, καθώς όντας στενά συνεργαζόμενος με τις εκάστοτε κυβερνήσεις και ακολουθώντας πιστά την πολιτική της ΕΕ, επιβάλλει όλες αυτές τις μορφές εργασίας που εξαθλιώνουν ακόμα περισσότερο τους εργαζομένους (μαθητεία, voucher κλπ). Παράλληλα, είναι αυτός που θα κάνει όποτε κριθεί σκόπιμο τις πλάτες στους μεγάλους κυρίως ξενοδόχους, προκειμένου αυτοί να εντείνουν την εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης και την αύξηση της κερδοφορίας τους.

Με δεδομένα λοιπόν όλα τα παραπάνω, εκτιμούμε ότι η οργάνωση, με όχημα τη ΛΑΝΤΖΑ, τόσο κεντρικά όσο και κατά τόπους στα μεγάλα τουριστικά θέρετρα που γιγαντώνονται τέτοιες μορφές εργασίας και εκμετάλλευσης, θα μπορέσει να αναπτύξει δράση και να κινηθεί αποφασιστικά. Πρέπει λοιπόν, κατά τη γνώμη μας, το αμέσως επόμενο χρονικό διάστημα να πάρουμε πρωτοβουλίες γύρω από το ζήτημα της σεζόν. Είναι σημαντικό να καταφέρουμε να διοργανώσουμε μια πανελλαδική διαδικασία γύρω από το συγκεκριμένο ζήτημα, όχι μόνο των δικών μας δυνάμεων αλλά και ευρύτερων άλλων που κινούνται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Παράλληλα, και αυτό αποκτά μια ξεχωριστή σημασία, πρέπει με θαρρετό τρόπο να ανοίξουμε μια τέτοια πρωτοβουλία και στα υπάρχοντα σωματεία, εντάσσοντας το όμως και στη γενικότερο αναγκαίο πρόγραμμα πάλης που εμείς παλεύουμε μέσα σε αυτά. Τέλος, είναι απαραίτητο δικές μας δυνάμεις που δραστηριοποιούνται σε μέρη που η σεζόν “ανθεί” (Ηράκλειο, Χανιά, Πάργα

κλπ) να αναλάβουν αναβαθμισμένο ρόλο και παρέμβαση γύρω από το συγκεκριμένο ζήτημα και όχι μόνο.

Παράλληλα και στον κλάδο του εμπορίου οι συνάδελφοι στις προσταγές τις εργοδοσίας δουλεύουν με στρατιωτική πειθαρχία ωράρια που ξεπερνούν τις 12 ώρες χωρίς ρεπό και καμία κάλυψη αδειών. Τα πράγματα στον κλάδο του εμπορίου δυσκολεύουν όταν η εκάστου εταιρία σε προωθεί στην αγορά ως δικό της «κατασκευάσμα» κάνοντας την καλύτερη δυνατή εκπαίδευση και πλήση εγκεφάλου ώστε ο εργαζόμενος σαν κάλος δρομέας να παλεύει για την κερδοφορία της. Άλλωστε είναι πλέον κανόνας στις εορταστικές περιόδους να προσλαμβάνουν έξτρα προσωπικό για την κάλυψη των αναγκών εκμεταλλευόμενη την ανάγκη τους για εργασία τους οποίους μετά το πέρας των εορτών απολύουν. Όλοι αυτή εργάζονται την περίοδο αυτή ανασφάλιστη, με ωράρια που υπερβαίνουν της 14 ώρες ,και φυσικά με χαμηλό μισθό. Οι συνθήκες στον εμπορικό κλάδο είναι τέτοιες που καθημερινά η ψυχολογική και όχι μόνο πίεση που δέχεται ο εργαζόμενος τον προτρέπει να ζει και να κινείται μηχανικά ως την καλύτερη βιτρίνα του καταστήματος. Άλλωστε ας μην ξεχνάμε την απόλυση συναδέλφου από κατάσταση του Πλαισίου επειδή δεν χαμογελούσε, και πόσες ακόμη απολύσεις λόγο συμπεριφοράς προς τους πελάτες, διότι ο εργαζόμενος στον εμπορικό κλάδο που για 12 ώρες συνεχόμενες ώρες τη μέρα δεν επιτρέπεται να ξεκουραστεί, πρέπει να είναι πάντα χαμογελαστός, εκπροσωπώντας την κάθε εταιρία με τον καλύτερο τρόπο και βελτιώνοντας την εμπειρία των πελατών. Είναι γεγονός μάλιστα ότι οι περισσότερες εταιρίες δίνουν τη δυνατότητα σε πελάτες φεύγοντας από το κατάστημα να αξιολογούν την εμπειρία τους με βάση την εξυπηρέτηση, αφού έχουν τοποθετήσει στην είσοδο κουμπιά με χαρούμενες και λυπημένες φασούλες, με αποτέλεσμα να κρίνεται η συνέχιση εργασία του κάθε συναδέλφου από το πόσα χαμογελαστά ανθρωπάκια έχει στην κατοχή του.

Ένταξη της νέας βάρδιας στο εργατικό κίνημα

Στην όλη αυτή κατάσταση κρίνουμε αναγκαία την ένταξη των συναδέλφων στα σωματεία ανά κλάδο και ανά χώρο δουλειάς. Η επίθεση είναι τόσο σφοδρή που η συσπείρωση εργαζομένων και ιδιαίτερα της νέας βάρδιας σε συλλογικές μορφές πάλης και διεκδίκησης είναι εξαιρετικά σημαντική. Είναι άλλωστε πεποίθησή μας πως μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες και οργάνωση της ίδιας της τάξης , μπορεί αρχικά να αναμετρηθεί αποτελεσματικά το ίδιο το εργατικό κίνημα με την κυβέρνηση την ΕΕ το ΔΝΤ αλλά και να καταφέρει να αγωνιστεί , να διεκδικήσει και

εν τέλει να πετύχει την καλύτερευση των συνθηκών εργασίας και ζωής της εργατικής τάξης .

Βέβαια όλο το παραπάνω δεν είναι η κυρίαρχη κατάσταση , ενώ θα έπρεπε δεδομένης της συγκυρίας τα σωματεία να ισχυροποιούνται παρ' όλα αυτά υπάρχει αποδυνάμωση αυτών συνειδητή ή μη. Οι εργαζόμενοι και ιδιαίτερα οι νέοι εργαζόμενοι είτε δεν εντάσσονται σε αυτά επειδή δεν έχουν δικαίωμα (ελαστικά απασχολούμενοι, ανασφάλιστοι, κλπ) είτε επειδή επιλέγουν συνηθιστά να μην το κάνουν. Όσον αφορά την πρώτη περίπτωση και ως δεδομένο πως το πλήθος των νέων εργαζομένων δουλεύουν στους κλάδους αυτούς ως ανασφάλιστοι , voucher κ.α. ή ακόμη και χωρίς να γνωρίζουν καν την ύπαρξη τέτοιων μορφών οργάνωσης προκύπτει η αδυναμία ένταξης σε σωματείο του κλάδου. Στην δεύτερη περίπτωση η συνειδητή αποχή από τη συμμετοχή στα παραπάνω ανιχνεύεται στη έλλειψη εμπιστοσύνης ως προς αυτά και εν γένει πηγάζει από την ευρύτερη απαξίωση της πολιτικής , με αποτέλεσμα είτε οι εργαζόμενοι να επιλέγουν τον ατομικό δρόμο είτε την πλήρη αποχή.

Σε κάθε περίπτωση σημαντικό ρολό παίζει η εργοδοτική τρομοκρατία που σε καμία περίπτωση δεν θέλει την οργάνωση των εργαζομένων σε κάτι που έρχεται σε άμεση σύγκρουση με τα συμφέροντα τους. Δεν είναι άλλωστε λίγα τα παραδείγματα συναδέλφων που έχουν δεχτεί απειλές και απολύσεις εξαιτίας της συνδικαλιστικής τους δράση.

Εκτιμούμε ότι η δράση και η οργάνωση στα υπάρχοντα σωματεία δεν είναι επαρκής από μόνη της. Άλλωστε, ιδιαίτερα όπως φάνηκε στις μάχες του τελευταίου διαστήματος, κριθήκαν να έχουν ένα όριο το οποίο από τη μια (όχι σε όλα τα σωματεία βέβαια) δεν αφήνει τον αγώνα να ξεδιπλωθεί σε μια αποτελεσματική διάρκεια και ένταση, κρατώντας τον συνειδητά δεμένο με τις επιταγές της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, ενώ από την άλλη αδυνατούν να υπηρετήσουν ένα ρόλο εκπροσώπησης των πραγματικών αναγκών και δικαιωμάτων της ίδιας της τάξης που συσπειρώνεται σε αυτά.

Σε αυτό το διαμορφούμενο σκηνικό, προφανώς και δεν μπορούμε και κυρίως δεν πρέπει να σταυρώσουμε τα χέρια. Χωρίς βέβαια να απαξιώνουμε τη συμμετοχή και τη δράση στα σωματεία, αλλά αντίθετα ενισχύοντας και την προσπάθεια για πιο πλατιά οργάνωση σε αυτά αλλά και βάθεμα της πολιτικής τους ανάλυσης και γραμμής, πρέπει και το κάναμε το προηγούμενο διάστημα να πάρουμε και πρωτοβουλίες όπου μπορούμε, με σχήματα συσπειρώσεις κλπ, να ενισχύσουμε τη δικιά μας παρέμβαση στο εργατικό κίνημα συνολικά, αλλά και στην κατεύθυνση ενίσχυσης της πτέρυγας.

Φιλοδοξία μας είναι, και κομμάτι της γραμμής μας όπως προκύπτει και από τις τελευταίες μας διαδικασίες, να έχουμε ως προτεραιότητα και να ιεραρχήσουμε ψηλά την εργατική στροφή της οργάνωσης .

Εργατική στροφή για εμάς σημαίνει οργάνωση και δράση της νέας βάρδιας και της νεολαίας προς την κατεύθυνση αυτού που περιγράφουμε σαν Νέο Εργατικό Κίνημα. Θα αποτελεί τον ακρογωνιαίο λίθο για την υπεράσπιση των αναγκών και των δικαιωμάτων του κόσμου της εργασίας. Πτυχές αυτού αποτελούν σίγουρα Εργατικές Λέσχες, όπου αυτές υπάρχουν, σχήματα ανά κλάδους (ΛΑΝΤΖΑ, RADICAL IT), η ATTACK, πρωτοβουλία που πρέπει να πάρουμε άμεσα στο εμπόριο αλλά και σε άλλους κλάδους που δουλεύει μαζικά η νεολαία. Όλα αυτά υφαίνουν το νήμα ενός ευρύτερου ιστού που θα έχει σαν κέντρο δράσης, τόσο τον πολιτικό αγώνα ενάντια σε κυβέρνηση-ΕΕ-ΔΝΤ-Κεφάλαιο, αλλά και του οικονομικού αγώνα για καλύτερευση των συνθηκών εργασίας και την αποτελεσματική αντιμετώπιση φαινομένων εργοδοτικής τρομοκρατίας, αυθαιρεσίας κλπ. Σημαντικό και αναπόσπαστο κομμάτι αυτής της πτέρυγας θα πρέπει να είναι ο Συντονισμός Πρωτοβάθμιων Σωματείων και Συλλογικοτήτων, ο οποίος μετράει κάποια βήματα αλλά θέλει αποφασιστική ενίσχυση σε αυτήν την κατεύθυνση.

Επιμονή βέβαια, μαζί με την ενίσχυση της πτέρυγας, θα πρέπει να δείχνουμε και στην παρέμβαση στα ήδη υπάρχοντα σωματεία, και δημιουργία νέων εκεί που δεν υπάρχουν. Επιμονή στη χάραξη σε αυτά μάχιμης πολιτικής γραμμής και πλατειάς απεύθυνσης στο σύνολο των εργαζομένων. Με μια άρρηκτη σύνδεση και των δύο και σε μια προσπάθεια να καταφέρουμε να εμπνεύσουμε και να εκφράσουμε το πρωτοπόρο κομμάτι της τάξης, που έχει διάθεση και όρεξη να αγωνιστεί, να σπάσει τους δεσμούς του με την κυρίαρχη εργατική γραφειοκρατία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, που αντιλαμβάνεται ότι ο αγώνας μέσα από αυτές τις συνομοσπονδίες και την πρόσδεση στον εργοδοτισμό δεν έχει να προσφέρει τίποτα, παρά μόνο να κλείνει τους αγώνες και να τους μεταβάλει από πραγματικά επικίνδυνους σε πλήρως ενσωματώσιμους και άνευρους.

Δε θα αφήνει βέβαια απέξω και τις δυνάμεις του ΠΑΜΕ, που παρά τη μαζικότητα τους και τη διάθεση τους να αναπτύξουν κάποιους επί μέρους αγώνες, δεν επιλέγουν το δρόμο της ευθείας και άμεσης σύγκρουσης με το σύστημα και το κεφάλαιο, αλλά επιλέγουν να παραμείνουν σκληρά περιχαρακωμένοι και να κινούνται σε μια κατεύθυνση διαχείρισης της υπάρχουσας κατάστασης. Άλλωστε, είναι πλέον εμφανές ότι όλο το προηγούμενο διάστημα ο ρόλος τους στο εργατικό κίνημα κινήθηκε σε μια κατεύθυνση απαξίωσης και αποπροσανατολισμού από τις μεγάλες μάχες της περιόδου (απεργία για το ασφαλιστικό, ενίσχυση της πρότασης ΓΣΕΕ για απεργία 8/12 και όχι πιο νωρίς με σκοπό την κλιμάκωση).

Αποτελεί τέλος διακύβευα για την οργάνωση μας και για εμάς τους ίδιους να καταφέρουμε το αμέσως επόμενο διάστημα να υπηρετήσουμε αυτό το σκοπό και σχέδιο. Πρέπει να ανοίξει πλατιά κουβέντα μέσα στην οργάνωση για αυτά τα ζητήματα, για να μπορέσουμε το αμέσως επόμενο διάστημα να δώσουμε τις μεγάλες μάχες που έρχονται από ακόμα καλύτερη θέση. Αυτό το σκοπό έρχεται να υπηρετήσει το Συνέδριο μας, αυτά, και όχι μόνο, θα πρέπει να συζητήσουμε και από την επόμενη μέρα, ενιαία, να βγούμε και να υλοποιήσουμε.

Ντίνου Μαρία, ONE Αθήνας, μέλος της ΟΒ επισιτισμού-τουρισμού-εμπορίου

Μπέτης Γιώργος, ONE Αθήνας, μέλος της ΟΒ επισιτισμού-τουρισμού-εμπορίου

Μαμουνάς-Πίκουλης Κωνσταντίνος, ONE Πάτρας